

'T NIEUWS DER WEEK

zaterdag 1 September 1923

Dood van den Z.E.Heer Deken Willem Van Venckenray

Pastoor-Deken van Herck-de-Stad.

Zondag avond verspreidde zich een droeve tijding onder onze bevolking.

De Z.E.H. Deken, die een zieken, op den steenweg naar Hasselt, was gaan bezoeken, zou door een stoomfiets zijn aangereden en zwaar gewond. Het droevig nieuws was maar al te waar ; weldra bracht men den Z.E. Heer, nog altijd bewusteloos, terug naar zijne pastorij. Reeds was geestelijke en geneeskundige hulp ingeroepen geweest op de plaats des onheils. Met deelnemende belangstelling zochten al de parochianen gedurende de volgende dagen iets over den toestand van den hoogen lijder te vernemen en bleven voort hopen niettegenstaande de sombere vooruitzichten van de geneesheeren.

Ook was de verslagenheid groot toen men Woensdag 's morgens hoorde dat de Z.E.H. Deken, om één uur des morgens, was overleden zonder tot het bewustzijn te zijn weergekomen. In den persoon van den Z.E.H. Vanvenckenray verliest de dekenij een voorbeeldigen deken en de parochie Herck een heiligen welbeminden pastoor.

De Z.E. Heer Willem Vanvenckenray werd geboren te Maeseyck, den 24n Oktober 1853; deed zijne studiën in zijn geboortestad, aan het Klein Seminarie van St.- Roch en van St.- Truiden, hij werd priester gewijd te Luik in 1880 en was opvolgentlijk kapelaan te Landen en te Genck. Van toen af aan vertoonde hij zich , een heilige priester en een rustelooze werker voor het heil der zielen.

In 1890 werd hij pastoor te Loxbergen, waar nu nog zijn aandenken in eere blijft. Hij bouwde er de nieuwe kerk die wij thans nog bewonderen. In 1899 werd hij overgeplaatst naar Haelen, waar hij de kerk met nieuwe altaren verrijkte. Het langste deel zijner priesterlijke loopbaan echter zou hij in ons midden overbrengen. In 1906 werd hij tot deken van Herck-de-Stad aangesteld.

Sinds lang had men ondervonden dat de wijken Schakkebroek, Terbermen en Nonnenkerkhof veel te ver van het centrum der gemeente en van den parochiekerk verwijderd waren en zoo kreeg de Z.E.H. Vanvenckenray van de Bisschoppelijke overheid de zending, voor die wijken eene hulpkapel op te richten. Niet zoohaast had hij de plaatsen bezocht of zijn practisch verstand en zijn edelmoedig hart zeiden hem, dat een nieuwe parochie veel beter in de noodwendigheden zou voorzien dan eene simpele hulpkapel. Nauwelijks had Z.D.H. de bisschop zijne meening bekrachtigd of hij toog aan het werk. Er waren echter zware moeilijkheden te overwinnen, er bestonden geene middelen.

"ONMOGELIJK" stond echter in het woordenboek van den Z.E.H. Deken niet. Hij gaf overvloedig van zijn eigen fortuin en nam daarna edelmoedig den bedelzak op en toog uit om de noodige geldmiddelen te verzamelen. Gods engelen, die ze hebben opgeschreven , kennen alleen al de reizen die hij heeft ondernomen, al de moeite die hij zich heeft getroost, al de hinderpalen die hij heeft uit den weg geruimd om dat werk te voleinden. Hij zelf bestierde en bewaakte de werken en nu nog verhalen de menschen daar, met van ontroering bevende stem, hoe zij hem bijna elken dag zagen afkomen door stikkende hitte, stroomenden regen, door wegen vol slijk en vol modder, om alles na te gaan, te regelen en te bewaken. Zijn taai geheugen had alles in zijn hoofd gerangschikt en op zijn doortocht moest daar eens

ingegaan worden om een zieken te bezoeken, hier eene kar besteld om materialen bij te voeren, hier een boom gebedeld, daar een belofte herinnerd. Kwam hij bij een zijner medewerkers binnen en noodigde men hem uit om wat te rusten, dan klonk het "Ik heb geen tijd, ga maar een eindje mee dan zal ik u onderweg zeggen wat er te doen valt." Na zulk rusteloos zwoegen - en let wel op, dat hij geen enkel zijner plichten, zelfs de kleinste niet, van pastoor of deken voor deze buitengewone taak verwaarloosde, - stond er in den zomer van 1909 te Schakkebroek een gemeubelde schoone parochiekerk, een pastorij, en was alles gereed om een tweede schoolhuis en 3de schoollokaal te bouwen.

Hoe hebben allen bij het uitbreken van den oorlog zijne onverschrokken kalmte bewonderd. In de verschrikkingen der eerste dagen bleef hij niet alleen op zijnen post maar ging van dorp tot dorp, in de meest geteisterde het eerst, om troost, opwekking en goeden raad te brengen.

Na den oorlog wist hij aan al de gemeentenaren zijne gevoelens van dankbaarheid jegens God mede te deelen omdat Herck, nochtans zoo erg blootgesteld, van alle ramp was gespaard gebleven en het is vooral aan zijne werking te danken dat, op onze marktplaats, het schoon godsdienstig en vaderlandsch gedenkstuk prijkt ter gedachtenis onzer gesneuvelde helden en het H. Hart ter eere. Hoe stroomde zijn hart van blijdschap over toen bij de luisterrijke onthulling de gemeente aan het goddelijk Hart werd toegewijd.

Rust kende de Z.E.H. Deken niet en onverpoosd dreef hem zijn edelmoedig hart tot nieuwe ondernemingen voor het welzijn der hem toevertrouwde kudde. Zoo had hij het heerlijk plan opgevat voor Herck en omstreken een Gods- en gasthuis op te richten; reeds veel had hij gedaan ter verwezenlijking en voorzeker had hij het ook voltrokken hadde God hem niet eerder ter belooning opgeroepen.

Bladzijden zouden wij nog kunnen schrijven over zijn heilig leven, zijne kinderlijke godsvrucht, zijne onthechting van alle aardsche goederen en vermaken; hoe hij arm en streng was voor zich zelve, goed en toegevend voor zijnen naaste; hoe hij dag en nacht ten dienste stond van arm en rijk, van klein en groot, zonder aanzien van personen: hoe hij, met hart en ziel, altijd en overal, alleen het goed zocht zonder aan zich zelve te denken. Dat alles deed hij zoo natuurlijk, als of het gansch gewone dingen waren, zonder de minste aanstellerij of praalzucht. Wie hem van nabij mocht kennen wist dat nooit ik zucht of hoogmoed zijne schoone ziel beroerden.

Het volk spreekt zijn hoogsten lof, en het volksgevoelen dwaalt niet wanneer menschen zeggen: "HIJ WAS EEN HEILIG PRIESTER". Herck-de-Stad en de dekenij betreuren het groot verlies dat zij hebben ondergaan maat weten tevens, dat zij in den hemel een machtige beschermer hebben.